

Wat Willem van 't blommeke zeit. Een gedicht uit 1864 door J.J. Cremer (1827-1880).

Tekst:

Mooi blommeke wat bi'j toch lief,
Wat kiek ie toch minnig en oarig,
Ge lacht er da'k lust krieg um 't net zoo te doen,
En 't is er rondum oe zoo bloarig.

Mooi blommeke wat ruuk ie zuut,
Van wit en van rood bi'j gemengeld,
Al kiek ik in 't rond – nee - ik zie d'r als gij
Geen ranker en bêter gestengeld.

Mooi blommeke vervêlt 't oe niet
Doar altied te stoan bij ' s gelieken?
Ge ziet er oe zusters moar anders ook niet,
D'r velt o zoo veul nog te kieken.
Mooi blommeken ik pluk oe af...
Wat mein ie da'j korter zoudt fleuren?
Geen nood. En alêvel ien 't kaemerke gunds
Doar sprêken ze starker oe kleuren.

As 't sturmen goeng - hier ha'jt dan kwoad,
Bij mien zal de weind oe niet deren,

Varsch woater dat hoal ik oe iederen dag,
In 't venster ku'j mooi figeléren.

Mooi blommeke wat bi'j toch lief,
Wat kiek ie toch minnig en oarig;
Ik pluk oe - moar erst nog ' en bietje geduld,
Erst ploatse gezocht en oe 't blomglas gevuld,
En dan - 't wordt um 't hart mien zoo roarig.

www.jacobcremer.nl

7 juni 2025.